

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 417/2010-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. novembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. B. a N. B., obaja bytom Z., vedenej pod sp. zn. Rvp 7061/2010, a sťažnosť Ing. M. K. a E. K., obaja bytom K., vedenej pod sp. zn. Rvp 7062/2010, zastúpených advokátkou JUDr. R. M., B., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 15 Co/124/2010 zo 14. júla 2010, ako aj základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 441/2004 v spojení s postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom sp. zn. 15 Co/124/2010 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť Ing. M. B. a N. B. vedenú Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. Rvp 7061/2010 a sťažnosť Ing. M. K. a E. K. vedenú Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. Rvp 7062/2010 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 7061/2010.

2. Sťažnosti Ing. M. B., N. B., Ing. M. K. a E. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. októbra 2010 doručená sťažnosť Ing. M. B. a N. B. vedená pod sp. zn. Rvp 7061/2010 (ďalej len „sťažovatelia 1“) a sťažnosť Ing. M. K. a E. K. vedená pod sp. zn. Rvp 7061/2010 (ďalej len „sťažovatelia 2“, spolu ďalej len „sťažovatelia“), ktorými namietajú porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 15 Co/124/2010 zo 14. júla 2010 (ďalej aj „namietaný rozsudok“), ako aj základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 441/2004 v spojení s postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co/124/2010.

Zo sťažností vyplýva, že sťažovatelia sa návrhom na začatie konania z 31. decembra 2003 domáhali pred okresným súdom náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom proti odporcovi 1. Slovenskej republiky – Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, odporcovi 2. Slovenskej republiky – Ministerstvu financií Slovenskej republiky a odporcovi 3. Národnej banke Slovenska. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 12 C 441/2004 z 20. novembra 2009 návrh sťažovateľov v celom rozsahu zamietol potom, ako dospel k záveru, že v konaní neboli preukázané zákonné predpoklady zodpovednosti odporcov za škodu z dôvodu nesprávneho úradného postupu.

Proti označenému prvostupňovému rozsudku podali sťažovatelia v zákonnej lehote odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 15 Co/124/2010-284 zo 14. júla 2010 tak, že rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil. Sťažovatelia sa

s právnym záverom, ku ktorému dospel krajský súd v odvolacom konaní, nestotožňujú a zastávajú názor, že ním krajský súd zasiahol do ich základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 441/2004 v spojení s postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co/124/2010 sťažovatelia uviedli, že v konaní pred uvedenými všeobecnými súdmi došlo už len vzhľadom na jeho celkovú dĺžku k ničím neodôvodneným prietahom. Poukazujú zároveň na to, že predmetom sporu nebola právne ani skutkovo zložitá vec, ako aj na to, že svojím správaním nijako neprispeli k spomaleniu konania. V súvislosti s tým sa domáhajú priznania primeraného finančného zadost'učinenia v sume 5 000 € pre každého z nich.

Na základe uvedeného sťažovatelia v každej sťažnosti navrhli, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie ich označených práv, a okrem už spomínaného priznania finančného zadost'učinenia zároveň požadujú aj zrušenie rozsudku krajského súdu sp. zn. 15 Co/124/2010 zo 14. júla 2010 s tým, aby mu bola vec vrátená na ďalšie konanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevylučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) alebo Trestného poriadku.

V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa už začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 7061/2010 a sp. zn. Rvp 7062/2010, predmetom ktorých je v oboch sťažnostiach namietanie porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu sp. zn. 15 Co/124/2010 a základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a tiež práva na prejednanie záležitosti sťažovateľov v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 441/2004 v spojení s postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co/124/2010, ako aj so zreteľom na to, že sťažovatelia sú v konaní pred ústavným súdom zastúpení tou istou právnou zástupkyňou, pričom sťažnosti sú

zároveň obsahovo porovnateľné aj z hľadiska v nich použitej právnej argumentácie, ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažností rozhodol o ich spojení na spoločné konanie podľa § 112 ods. 1 OSP v spojení s § 31a zákona o ústavnom súde.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu č. k. 15 Co/124/2010-284 zo 14. júla 2010

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 218/06, III. ÚS 260/2010).

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že rozsudok krajského súdu č. k. 15 Co/124/2010-284 zo 14. júla 2010 nadobudol právoplatnosť 6. augusta 2010.

Keďže sťažnosti sťažovateľov boli ústavnému súdu doručené 14. októbra 2010 (na poštovú prepravu bola podaná 13. októbra 2010), stalo sa tak zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto sťažnosti v tejto časti po ich predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že boli podané oneskorene.

II.3 K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 441/2004 v spojení s postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co/124/2010

Sťažovatelia v sťažnostiach namietajú aj porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 441/2004 v spojení s postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co/124/2010.

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu práva nečinnosťou tohto orgánu verejnej moci nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05).

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre

ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07).

Zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že napadnuté konania boli právoplatne skončené 6. augusta 2010, keď nadobudol právoplatnosť rozsudok krajského súdu sp. zn. 15 Co/124/2010 zo 14. júla 2010, ktorým krajský súd v odvolacom konaní potvrdil rozsudok okresného súdu sp. zn. 12 C 441/2004 z 20. novembra 2009.

Keďže sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu a postupom krajského súdu v napadnutých konaniach sťažnosťami doručenými ústavnému súdu 14. októbra 2010, t. j. v čase, keď k porušovaniu označeného práva už nemohlo dochádzať a ich právna neistota už nemohla trvať, ústavný súd sťažnosti v tejto časti v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnené.

Sťažnosti v tejto časti možno odmietnuť aj ako podané oneskorene.

Ústavný súd už rozhodol, že v kontexte ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je v zásade „iným zásahom“ pre počítanie lehoty na včasnosť podania sťažnosti (I. ÚS 161/02, I. ÚS 6/03, II. ÚS 232/2010).

Lehota na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy začala v okolnostiach danej veci plynúť dňom, keď sa sťažovatelia „dozvedeli“ o zbytočných prietáchoch, teda o „inom zásahu“ okresného súdu a krajského súdu, ktoré označili za účastníkov konania v tejto časti. Vzhľadom na dátum právoplatného skončenia namietaných konaní (6. august 2010) a dátum doručenia sťažností ústavnému súdu (14. október 2010) možno konštatovať, že predmetné sťažnosti boli aj v tejto časti podané ústavnému súdu až po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, t. j. oneskorene.

Vzhľadom na odmietnutie sťažností ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov na ochranu ústavnosti (zrušenie namietaného rozsudku krajského súdu a priznanie finančného zadosťučinenia), keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia základného práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. novembra 2010